

ради удоволствие на няколко години, Леля
ти рече й като трагвахъ не щеше да держи по-
не до двѣ години, приятели-те й ми го извѣ-
стиха: смисли добръ; щастіе-то не дохожда на
всякъдена. Разсуди, совѣтувайся, вси-те бла-
горазумни ще са на мое-то мнѣніе.” А она
отговори, че не желае друго нещо вече на
свѣта освенъ благополучіе-то на дещеря си, и ще
остави крайно ней да произволи какъ то иска.

Госпожа Латуръ не й досаждаваше да раз-
дѣли ради това за время Виргинія отъ Павела,
съ намѣреніе да устрой нѣкогда и на двама-та
благополучіе-то. Като взе убо дещеря си на са-
мо рече: “ Дащи моя, наши-те служители уста-
рѣха, Павелъ е весма младъ, Маргарита уста-
рѣ, азъ изнемогахъ вече. Ако бы да умра що ще
быдешъ безъ устроеніе въ тая пустыня? не-
гли искашь да останишь убо самичка, безъ да
имашъ отъ никого доста помощъ, и прину-
дена да работишь безпрестанно земля-та като
наемна за да живѣешъ?,” Виргинія й отво-
ри: “ Богъ е осудилъ насъ на трудъ. Ты мя по-
учи да ся трудя и да го благославямъ еже-
дневно. Какъ-то до сега не е насъ оставилъ
така и отъ нынѣ не ще да остави. Неговий